

Prijatie Ducha Svätého- prijatie Božieho bozku

V mene Otca, Syna a Ducha Svätého!

Milovaní, na tomto stretnutí priateľov blahoslavenej Matky Márie Celesty si budeme hovoriť o tom, ako ona vnímala vo svojom živote Ducha Svätého, Jeho pôsobenie, úlohu. Čiže našou hlavnou “témou” je dnes Duch Svätý. Musím priznať, že o Duchu Svätom sa asi nehovorí celkom ľahko, lebo- nuž, nám ľuďom je akosi tak najťažšie predstaviteľný. My ľudia keď vnímame Boha, tak si pomáhame našimi ľudskými skúsenosťami. Keďže Boh je neviditeľný, snažíme sa Ho nejako “vtesnať” do našich ľudských “pojmov”. Vlastne všetko si dávame do našich ľudských pojmov, celú realitu okolo nás. A to je normálne a v poriadku- veď sme ľudia. A čo sa týka nášho Boha, nuž, musíme priznať, že dávať si Jeho do našich ľudských pojmov- čo je normálne a prirodzené, pretože sme ľudia a máme ľudský spôsob myslenia- je síce vždy nie celkom dokonalé, lebo Božia realita nás neskutočne prevyšuje, ale nejako sa to do istej miery dá. Čo sa týka Boha Otca a Ježiša, nie? Keď sa nad tým zamyslíme, ešte sa celkom dá Boh Otec- všetci sme mali otca, mnohí ešte máme, takže ten pojem, tá predstava, že Boh je Otec, nám nie je taká vzdialená, všetci ju poznáme- na našej jednoduchej, ľudskej úrovni. A sme požehnaní tí, ktorí máme, alebo sme mali dobrého otca- lebo keď to tak nebolo, potom - takmer je to pravidlo, najmä na začiatku života s Bohom, že si automaticky a celkom prirodzene prenášame naše negatívne zážitky s naším vlastným otcom na Boha Otca. A potom je problém. Je to nesmierne dôležitá téma, ale nie naša dnešná, takže ideme ďalej. Potom máme Ježiša- to je niečo ešte lepšie, lebo Ježiš- z katechizmu vieme- je pravý Boh, Boží Syn a ktorý sa stal pre nás Človekom. Boh, ktorý sa stal človekom. S Ježišom zvyčajne- zdôrazňujem, že nie vždy- máme taký najspontánnejší vzťah. Ako to máte vy? Počula som veľa svedectiev ľudí, ktorí neboli veľmi veriaci, buď vôbec, alebo tak len “nedeľne”, formálne, a potom do ich života vstúpil Boh, spoznali Ho ako živú Osobu(lebo Boh je živá Osoba) a obyčajne má človek potom tak najbližšie k Nemu, k Ježišovi. To je pre nás zvyčajne taká spontánne najbližšia Osoba- Boh, ktorý sa vtelil, aby sa nám dal poznať, aby žil s nami, ktorý nás vykúpil.

No a asi najkomplikovanejšie je to pre nás ľudí mnohokrát s tretou božskou Osobou- s Duchom Svätým. Je okolo Neho veľmi veľa tajomnosti, nejasnosti, omylov. Je pre nás ľudí najtajomnejšou božskou Osobou, lebo je nám ľuďom najmenej predstaviteľný. Už som počula, že Ho niektorí ponímajú za nejakú pozitívnu energiu, nejakú takú.. niečo dobré, čo tu plynie okolo nás, čo robí dobré veci, niečo, proste niečo také.. dobré.. alebo prípadne holuba- viete, ako je v tom Evanjeliu o krste Pána Ježiša. Ale Duch Svätý to nie je holub! To nie je *niečo*! Musíme si uvedomiť, že Duch Svätý to je Osoba- áno, my väčšinou keď povieme osoba- tak v našom ľudskom ponímaní si predstavíme človeka, ale Duch Svätý je Boh poza našimi ľudskými pojmi- ale naozaj živá Osoba, osobný Boh! Živý, milujúci, všadeprítomný, nezabúdajme na to! Nie niečo, ale Nieкто! Živá Osoba, ktorá nás miluje a vrúčne túži po spoločenstve s nami. A je tiež nesmierne dôležité, aby sme Ho jednoducho neprehliadali! Viete, toto Ježiš veľmi zdôrazňoval- spomeňme si- veľa hovoril o Duchu Svätom- pri rozhovore so Samaritánkou, ešte predtým s Nikodémom, na niekoľkých miestach v Evanjeliu, dosť veľa pri Poslednej večeri. Prečo je pre nás Duch Svätý taký dôležitý?

Naša blahoslavená Matka Mária Celesta Crostarosa, prvá Redemptorka, hovorí o Duchu Svätom veľmi veľa. Keď čítavam knihy, ktoré napísala, no- ozaj až žasnem. Možno vám to nepríde nejaké zvláštne, veď predsa žila v kláštore, tak by mala písať sväté veci, ale- to len ozaj veľmi malý historický exkurz- v dobe, v ktorej žila(18. storočie), sa medzi veriacimi, aj medzi vzdelanými, teológmi, tou duchovnou takpovediac “elitou”, vrchnosťou o Duchu Svätom veľmi nehovorilo. Nuž, bola taká doba a v teológii sa dával veľký dôraz na iné veci, hovorilo sa o iných veciach. Iné sa zdôrazňovalo- napríklad veľmi pekne sa rozvíjala Mariánska úcta, alebo- to je také typické pre tú dobu- veľa sa hovorilo a kázalo k Pánovom utrpení za nás-

toto bola taká obľúbená téma jej doby- písali sa knihy, rôzne pobožnosti, aj Matka Celesta ich spomína, maľovali sa obrazy na tú tému, sochy. Bolo množstvo kázní o Ježišom umučení, vtedajší kazatelia chceli- to bolo dobré-, aby mali ľudia veľmi živo pred očami, čo Ježiš za nás vykonal, že nás vykúpil, že za nás splatil dlh Otcovi, v Neapole, kde vyrastala Matka Celesta- taliani, tí južanskí taliani, sú veľmi takí expresívni, všetko vyjadrovali veľmi expresívne, tak naturalisticky- z tých čias sú kríže(možno ste videli) ako z filmu Umučenie Krista- Ježiš celý krvavý, dotrhaný, mäso, koža na franforce.. Aj svätý Alfonz, zakladateľ Redemptoristov a duchovný priateľ blahoslavenej Márie Celesty, bol okrem všetkého iného, čo vedel a dokázal- umelcom- a namaľoval obraz Ježiša- vlastne takého, zachovala sa aj jedna socha ukrižovaného Krista- no, na ňu sa nedá dlho pozeráť. Teda ja som sa nedokázala. Vtedajšia teológia jednoducho chcela, aby mal človek ozaj živo na pamäti Ježiša Spasiteľa, a to čo za nás vytrpel. Jeho vykupiteľské dielo. Už trochu menej sa kládol dôraz, či sa vysvetľovalo, že za nás trpel z lásky, že Boh je láska, a že nás miluje, ale nuž- to bola tá doba. Každá mala nesmierne bohatstvo v sebe, ale aj úskalí.. Bolo dôležité, aby mali veriaci bázeň pred Bohom, ale žiaľ väčšinou mali z Neho jednoducho strach, z prísneho Boha, Sudcu, aby boli poslušní, aby- dobre žili, aby robili dobre, aby konali dobré skutky, nezabýjali, nekradli, chodili do kostola, zúčastňovali sa pobožností; zaslúžili si peklo svojimi hriechmi a mali dlh pred Božou tvárou, a prišiel Ježiš, ktorý zomrel, aby zadost'učinil Bohu za urážky, ktorými sú pre Neho naše hriechy no a my, čo sme boli pokrstení, sa teraz po celý náš zvyšok života máme zo všetkých síl usilovať žiť už dobre, nerobiť zlo, nepáchať hriechy, snažiť sa, ako sa len dá, dosiahnuť Boha, dôjsť k Nemu, nejako sa k Nemu "dopracovať", vyvíjať obrovské úsilie, aby sme k Nemu došli- robiť, robiť, robiť, nerobiť, nerobiť, nerobiť... toto všetko nie je zlé, to je dobré, veď my máme žiť dobre a vieme, že viera bez skutkov je mŕtva, ale ľudia boli často plní strachu, znechutenia, zúfalstva zo seba, že nedokážu žiť od spovede už čisto, bezúhonne, nevládali... som presvedčená o tom, že to bolo preto, že sa azda zabúdalo práve na Ducha Svätého.

Do tejto klímy veriaceho prostredia prichádza Matka Mária Celesta s nádherným "učením" plným Božieho Ducha, veľkých požiadaviek, ale navzdory dobe, v ktorej vyrastala a žila- takej ľahkosti, radosti, nádeje... to len ja nazývam "učenie", lebo väčšinu kníh, ktoré napísala ona sama nemyslela ako nejakú doktrínu pre Boží ľud, tak neskôr, keď bola už stará maximálne ako povzbudenie pre svoje mladšie sestry, ale väčšina jej kníh to bolo zapísanie toho, čo ju samú Boh učil, čo tak vnímala vo svojom srdci, čo cítila, že jej hovorí, aj také ovocie jej modlitby, jej meditácií, väčšinou nad Božím Slovom... čiže bolo to niečo, čo chcel takpovediac Boh priniesť, vnieť do sveta, do Cirkvi, do vtedajšieho cirkevného ovzdušia. Nebolo to niečo "nové" v zmysle, že by si to Pán Boh, alebo Matka Celesta práve vtedy vymysleli a chceli zjaviť, taký nejaký Boží "patent", bola to - jednoducho by sme mohli povedať- bola to odveká pravda o Božom Srdci- čosi o čom hovoril Ježiš, o čom písali o.i. cirkevní otcovia, len sa v neskorších dobách na to zvyklo zabúdať, bola tendencia pozabúdať na to... Táto pravda o Božom Srdci, o ktorej veľa píše Matka Celesta.. veď uvidíte sami, môžeme sa spolu započúvať do jej vlastných slov, alebo lepšie- do slov, ktoré jej povedal Boh- Boh Otec, a ktoré ona zapísala; môžeme si pritom aj zatvoriť oči. Vedzte, že Boh Otec to hovorí cez blahoslavenú Matku Celestu každému z nás, započúvajte sa, nechajte sa dotknúť(Boh Otec je vševediaci- On vedel, že to budete vy raz počúvať):

"Vrúcne som zatúžil dať svetu svojho Ducha a obdarit' Ním moje rozumné stvorenia, aby som žil s nimi a v nich až do konca sveta."

Toto je len jedna veta, len úryvok, ale je pre nás nesmierne dôležitý. Tak, ako Boh Otec túžil vypovedať tieto slová cez Matku Celestu v dobre, v ktorej žila, vypovedať ich do Cirkvi, ktorá bola vtedy s'aby tak umorená pravidlami, príkazmi, zákazmi, vysokými "latkami",- všetko v podstate dobrými vecami, ale ktoré boli bez Ducha Svätého nemožnými, neúnosným bremenom, - tak isto to chce Boh Otec znovu zopakovať aj pre nás, tu dnes, on je tu živý!

“Vrúcne som zatúžil dať svetu svojho Ducha a obdarit’ Ním moje rozumné stvorenia, aby som žil s nimi a v nich až do konca sveta.”

V dobe, v ktorej žila, to boli nesmierne šokujúce slová. Ale tu zaznieva- od Boha Otca- od Toho, ktorý sa vtedy- a často aj dnes- chápal ako prísny a neúprosný Sudca, policajt, ktorý neustále striehne a čaká len na to, keď niekto zhreší aby ho mohol spravodlivo strestať- tu zaznieva: *“Vrúcne som zatúžil dať svetu svojho Ducha a obdarit’ Ním moje rozumné stvorenia, aby som žil s nimi a v nich až do konca sveta.”*

To je to najdôležitejšie a najšokujúcejšie, čo chcel svojmu zmorenému a ustráchanému ľudu povedať Boh Otec, vtedy, a uverme, že aj dnes, aj teraz. On vrúcne zatúžil- aké nesmierne silné sú tieto slová- vrúcne zatúžil darovať nám svojho Svätého Ducha! A kto je to Duch Svätý? Je to Boh, tretia božská Osoba, je to dar Lásky! Boh nám chce dať seba samého! Pozrite- Boh vie, On dobre vedel, že tak, ako ľudia v časoch Matky Celesty, tak aj my nie sme schopní žiť dokonale, žiť dobre sami od seba, dosiahnuť Ho naším úsilím, len preto, že nad nami neustále visí hrozba trestu za to, keby sme nežili dobre. Boh vie, že sami zo seba nemôžeme nič urobiť, pamätáte si, čo povedal Ježiš- vtelený Boh- pri poslednej večeri? “Bezo mňa nemôžete nič urobiť!” A potom začal svojím učeníkom hovoriť o Duchu Svätom. Náš Boh nás chce vtiahnuť do kolobehu lásky, ktorý je v Srdci Najsvätejšej Trojice. Boh Otec miluje svojho Syna Ježiša a celkom sa Mu dáva. Syn je úplne prijímajúci a súčasne úplne dávajúci. A táto ich vzájomná láska- láska vzájomného daru seba a odpovede sa stáva Osobou, živou Osobou- treťou božskou Osobou, ktorú voláme Duch Svätý. Otec a Syn prišli dať tohto svojho Ducha na svet, darovať Ho nám, aby nás vtiahli, pritiahli, aby nás zapojili do tohto kolobehu lásky. Vtedy, keď prijímame túto vzájomnú lásku, ktorá prúdi medzi Otcom a Synom, vtedy, keď prijímame Ducha Svätého vtedy dokážeme to všetko ostatné- robiť dobro, konať dobré skutky, dobré diela, veľké veci. Ale až na druhom mieste, vždy až na druhom mieste. Najdôležitejšie je, že uspokojujeme Božiu túžbu po nás, po vzťahu s nami a tiež našu vlastnú najhlbšiu túžbu. Pretože Boh, ktorý si nás stvoril pre seba a vrúcne po nás túži, On vložil do každého ľudského srdca neuhasiteľnú túžbu po sebe samom- pretože chcel žiť vo vzťahu s nami! Takže sme takto stvorení! Táto naša túžba po Bohu môže byť mnohokrát v nás veľmi hlboko, zaprataná všeličím možným a nemožným, ale nie je možné ju z neho odstrániť. Ani keby sme akokoľvek nahrešili, alebo čo urobili.

Čiže Boh Otec nám hovorí cez blahoslavenú Matku Celestu, že nám vrúcne túži dať Ducha Svätého, aby žil s nami a v nás, až do konca sveta. Pozrite- On chce žiť s nami a v nás celý náš život, nie len v nedeľu počas omše, stále! On chce s nami zdieľať náš život, On túži zdieľať s nami našu každodennosť, ktorú máme každý z nás, čo sme tu, inú. Ale verme tomu, že sa to týka každého z nás! Boh Otec nepovedal Matke Celeste: vrúcne som zatúžil dať svojho Ducha Svätého tebe, sestram redemptorkám, redemptoristom, kňazom a Bohu zasväteným osobám, aby som žil v nich. A Amen.- nie! Boh Otec hovorí o všetkých ľuďoch, ktorých stvoril! “Obdarit’ svojim Duchom moje rozumné stvorenia”- čiže ľudí, ktorí sú rozumnými bytosťami a majú v sebe od Neho samého danú schopnosť poznať Ho a odpovedať. Znovu zopakujem- touto odpoveďou je Osoba- stelesnená Láska- vzájomná láska Otca a Syna, ktorá sa stala Osobou- Duch Svätý.

My častokrát Ducha Svätého spomíname tak, cca: “Duch Svätý, osviet’ ma, aby som niečo našiel, čo som stratil, alebo si spomenul, na čo som zabudol, aby som dal nejakú skúšku v škole, alebo prežil nejaký ťažký rozhovor, atď...” to je dobre, to je super, veď náš Boh s nami túži žiť, takto, jednoducho, v našej každodennosti, pri všetkom, vo všetkom, On nás chce štedro zahŕňať dobrými darmi, len nezabúdajme, že- ako hovorí Boh Otec dnes cez Matku Celestu- On sám túži- vrúcne- túži byť pre nás tým najväčším Darom! Prijmime Ducha Svätého ako Dar! Ako Dar Boží, ako Dar Jeho samého! Potom môžu byť aj ďalšie veci, Božie dary- veď Duch Svätý sa volá aj “Darca všetkých darov”. Ale každá osoba, ktorá miluje, veľmi túži byť milovaná pre seba samú, nie pre dary, pre poklady čo má. Jasné, každý, kto miluje, úplne spontánne,

prirodzené a s najväčším potešením obdarúva tým, čo má milovanú osobu, ale túži byť predovšetkým milovaný. Náš Boh túži byť nami milovaný. Túži, aby sme Ho milovali. Pozrite, čo hovorí cez Matku Celestu: *“Vrúcne som zatúžil dať svetu svojho Ducha a obdarit’ Ním moje rozumné stvorenia, aby som žil s nimi a v nich až do konca sveta.”*

Tuto môžeme vidieť nesmierne dôležitú pravdu a veľmi, veľmi, priam doslova kľúčovú vec pre náš život, o ktorej veľa hovoril náš vtelený Boh, Pán Ježiš v Evanjeliu: On túži byť s nami v osobnom, živom, dôvernom vzťahu. On túži byť s nami, ale nie len! Toto je šokujúca pravda o Božom Srdci, túžbach a zámeroch; my máme rôzne túžby, ale aj náš Boh má túžby. Túži žiť s nami a túži žiť v nás! Matka Celeste kdesi na inom mieste píše, že *“Duch Svätý nás privádza k jednote s Otcom a Synom, je Bránou k všetkým milostiam.”*

Prijmime Ducha Svätého ako DAR od Pána! A nepochybujme! On sám nám cez Matku Celestu hovorí, že Ho vrúcne túži darovať každému z nás! Ved’ sám Pán Ježiš o tom hovorí- keď my ako ľudia, hoci sme hriešni, vieme dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá náš nebeský Otec Ducha Svätého tým, ktorí Ho prosia?” Pamätáte si na tie slová? Uverme im! Nemusíme sa báť, že to nevyjde alebo že nám Ho nedá! Ved’ On po tom vrúcne túži obdarit’ nás Ním! Boh nás pozýva prosiť o tento dar, ale toto naše “prosenie”, to nemá, nemusí byť nejaké otrocké prosíkanie, úpenlivé a křčovité. Boh Otec nás pozýva prosiť, pretože vie, že my, keď Ho o niečo prosíme, tou prosbou sa otvárame na Jeho Dar. On nevchádza nasilu. Ale k tým, čo Ho prosia a otvárajú Mu svoje srdcia- túžobne prichádza a dáva im seba samého. Pamätáte si na slová sv. Pavla? “Božia láska v nás je rozliata skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali do Pána.” To sa už stalo. Všetci sme tu- asi- pokrstení. V krste dostávame nezmazateľnú pečať Ducha Svätého. Tak sa hovorí v katechizme- boli sme označení pečaťou Ducha Svätého, určite ste to už počuli. A vieme, načo je pečať. Keď sa na niečo označuje pečaťou, je to znakom, že je to vlastníctvom toho, kto to opečiatkoval. Knihy sa v knižnici opečiatkujú, aby ich neukradol niekto cudzí. My patríme Bohu! Cirkev učí, že v krste sme boli označení nezmazateľnou pečaťou Ducha Svätého- teda patríme Bohu a táto pečať v srdci každého z nás sa nedá nikdy vymazať ani odstrániť! A čokoľvek by sme počas svojho života spravili, akokoľvek by sme padli, táto pečať Ducha Svätého v našom srdci zostáva.

Počuli sme kúsok z toho, čo Boh Otec povedal Matke Márii Celeste, že nám túži dať Ducha Svätého, aby žil s nami a aby žil v nás. Počúvajte, ako pokračuje:

“S nesmiernou láskou som im daroval svojho jednorodeného Syna a skrze Neho som ich naplnil svojím božským Duchom Tešiteľom, aby som ich všetkých mohol objat’ v Ňom.”

To je sila, nie? Náš Boh Otec hovorí, že nás chce objat’!!! zažili sme už objatie otca? On to myslí vážne- uverme tomu! On je tu živý, náš Boh je tu živý, On je celý tu- celá Najsvätejšia Trojica je prítomná v Ježišovi, je tu, uverme tomu, je tu, aj keď Ho nemôžeme vidieť fyzickými očami. Je tu- náš Boh, ktorý sa nám túži darovať, ktorý nás chce vtiahnuť do kolobehu lásky, ktorý je medzi Otcom, Synom a Duchom, a ktorý nás chce objat’- ako Otec márnokratného syna, keď k nemu prišiel, alebo ako otec, ktorý objíma svoje dieťa- proste len tak, tak z lásky, ako prejav lásky.

Keď sme si hovorili o tom, že v dobe, keď žila Matka Celesta a keď sa v cirkvi veľmi zdôrazňovalo osobné úsilie dosiahnuť Boha a robiť dobro, a kládol sa všetok dôraz na askézu, ju začal Boh učiť o jej vlastnej duchovnej ceste...

Boh Otec sa k nám skláňa a hovorí Matke Celeste, že prvé, čo chce urobiť, nie je prikázať nám veľa vecí a dať nám veľa pravidiel, ale hovorí, že nám vrúcne túži dať svojho Ducha, aby žil v nás. Pretože On vie, že my nedokážeme žiť bez Ducha! On vie, že je nemožný kresťanský život bez Svätého Ducha! My potrebujeme Ducha Svätého pre to, aby sme žili!

Musíte vedieť, že to neznamená, žeby Matka Celesta hovorila o tom, že nie je dôležité snažiť sa robiť dobre, že netreba robiť dobré skutky- absolútne! Boli také teologické bludy v histórii Cirkvi, ale ona bola od tohto úplne ďaleko. Matka Celesta veľa píše o tom, aká je potrebná aj askéza v živote človeka, ktorý chce v pravde nasledovať Pána a žiť s Ním, ale veľmi, nesmierne silno zdôrazňuje to Božie prvenstvo. Aj keď to bolo v úplnom rozpore s duchom jej doby a tým, čo sa vtedy učilo, Matka Celesta prináša naozaj- pre ľudí svojej doby, a som si istá, že aj pre nás sa to môže stať radostnou zvesťou- Radostnú zvesť! Ježiš jej v modlitbe zdôrazňoval a chcel, aby to zapísala- ja som presvedčená o tom, že to chcel pre nás- že nie je našou úlohou namáhať sa “driapať” k Bohu, dosahovať Ho- lebo to nejde- je to príťažké bremeno a ťarcha, ale že to prvé a najdôležitejšie, čo my máme urobiť, je otvoriť sa Mu. Matka Celesta nás učí, že Boh sám sa skláňa k človeku! Boh nás miluje a sám sa k nám skláňa, prichádza k nám, On sa nám daruje! Nemusíme sa na hlavu stavať, aby sme Ho dosiahli, On je tu!!! Je Tu! On zostúpil! Zostúpil na našu úroveň, sklonil sa k nám a chce sa nám darovať! Chce žiť v nás, chce žiť v nás svoj život. Matka Celesta veľmi na mnohých miestach zdôrazňuje, že On nás osvieti a naplní svojimi darmi a čnosťami. Vidíte ten rozdiel? Nehovorí na prvom mieste, že *človeče, snaž sa byť dobrý, pokorný, trpezlivý*- ale nástojčivo nás pozýva (Matka Celesta bola plná Boha, plná tej Božej vrúcnej túžby darovať sa nám) otvoriť sa Mu, prijať dar Duchu Svätého, ktorý prichádza, aby nás naplnil svojimi darmi a čnosťami. Čiže dary, dobrý a čnostný život je ovocím Božieho života v nás! Nie naším úspechom, úspechom nášho snaženia! Vôbec sa tu nespochybňuje osobná snaha človeka, ale Matka Celesta zdôrazňuje, že najdôležitejšie- doslova nevyhnutné na prvom mieste je otvorenie srdca a prijatie Duchu, a potom- potom bude naša snaha o dobrý život akoby odpoveďou Bohu! Odpoveďou dobrým životom na lásku Boha voči nám.

Spiritualita, čiže akoby duchovné učenie a také niečo typické, charakteristické- mohli by sme povedať- Matky Celesty sa často zvykne nazývať “Slnečnou spiritualitou”. Slnečná spiritualita, čiže duchovná cesta Matky Celesty a tiež nás, čo nasledujeme spolu s ňou Pána, je presne toto, čo sme si hovorili:

Znovu vás pozývam, aby sme sa započúvali do slov, ktoré jej Pán povedal, keď ešte bola malá, či veľmi mladá, mala okolo deväť rokov:

“ Pozri sa na slnko, ako osvetľuje, zohrieva, dáva rásť rastlinám na zemi a ony prinášajú kvety a plody a celý svet potešuje svojim jasom. Pozri, ako všade žiari. Iba tí, ktorí zatvárajú okná a nechcú prijať jeho svetlo a hľadiet' na jeho jas, zbavujú sa ho z vlastne viny. Slnko, ktoré vidíš na svete, bolo stvorené ako symbol božského Slnka, ktoré svojim božstvom osvecuje vnútorný svet duše. To svetlo je výsledkom mojej božskej prítomnosti v dušiach, ktoré som stvoril. Uvidíš, ako vd'aka teplu môjho Duchu rastú v dušiach rastliny čností a rodia kvety a plody večného života. Dávam (duši človeka) svetlo, ktoré osvecuje rozum a rozpaľuje vôľu v mojej božskej láske. Mojm božským teplom vysušujem zlé šťavy vytvorené nezriadenými náklonnosťami. Ničím nedokonalosti duší, ktoré majú otvorené oči, hľadia na mňa a dovoľujú božskému jas, aby do nich vstúpil. Sú to tí, čo majú otvorené okná duše, ktoré nezavrel hriech. Vždy, keď budeš hľadiet' na viditeľné slnko, pamätaj, čo som ti zjavil. To bude tvoja ustavičná modlitba. ”

Tu v týchto slovách, ktoré sme práve počuli, a ktoré Matke Celeste povedal Pán Ježiš, tu je to všetko, všetko najdôležitejšie. Pán nás cez ňu dnes pozýva otvoriť Mu okná svojho srdca!

To je ono- ako hovorí Pán Matke Celeste- otvor srdce a vstúpi do neho Duch Svätý. On bude konať v duši človeka- priťahovať ho k dobru, ku konaniu dobra. Keď Pán rozpáli srdce človeka svojou láskou, tak človek- mohli by sme povedať- nemôže inak ako odpovedať svojou láskou, konaním dobra. A čo sa týka našich nerestí, slabostí, zlých vlastností- majme odvahu! Počuli sme, čo Pán povedal- Teplo, prítomnosť

Ducha Svätého “vysušuje zlé šťavy”. *“Ničím nedokonalosti duší, ktoré hľadajú na mňa a dovoľujú božskému jasovi, aby do nich vstúpil.”* Keby ste čítali diela Matky Celesty, píše o tom na mnohých miestach. V jednej meditácii, keď uvažuje o krste, píše: *“Duch Svätý si ťa vyvolil za svoj príbytok a zaodel ťa do svojich darov a čností.”* Vždy sa vracia k tomu istému, k tomu najdôležitejšiemu- k prvenstvu Boha.

Na tomto stretnutí si hovoríme tieto veci, tieto pravdy, čo nám Matka Celesta hovorí o Duchu Svätom, ale prosím, uvedomte si, že všetky slová, ktoré som tu ja povedala, vlastne vôbec- všetky slová Matky Celesty, ba dokonca aj slová Boha Otca- sú bránou, dverami...je to pozvanie pre každého z nás, nechať sa Ním nanovo obdať, prijať od Otca Ducha Svätého, nanovo vojsť- či ešte hlbšie- vojsť do ešte hlbšieho vzťahu s Ním, nanovo sa nechať Bohom dotknúť, dotýkať, nanovo Mu umožniť, aby žil v nás, v našom srdci, a dovoliť Mu prúdiť cez nás- nanovo. Všetky slová okolo toho sú len bránou. Ide o osobnú skúsenosť, nanovo prijatie Daru- pozvanie byť s Ním. Pozývam vás, ale to vlastne nás všetkých, Pán, ktorý je tu prítomný- tak môžeme povedať- fyzicky prítomný- On nás pozýva zostať tu, byť tu s Ním, sám so Samým, aspoň chvíľu, koľko môžeme.. bude prestávka- zostať tu pred Ním ešte trochu, v tichu, poprosme Ho, aby k nám nanovo prišiel, aby nám dal seba, svojho Ducha ešte plnšie, keď prosíme, otvárame sa... Budme, zotrvajme v tichu s Bohom Otcom, ktorý vrúcne túži po nás, po každom z nás, ktorý vrúcne túži obdať nás sebou, svojím Duchom Svätým, ktorý nás veľmi túži objasť, každého z nás. Ktorý nás vtahuje do kolobehu lásky, ktorý je medzi Ním, Ježišom a Duchom Svätým. Zapája nás do tohto kolobehu lásky, aby sme dokázali- vôbec boli schopní milovať Ho, aj keď Ho nevidíme a mnohokrát necítíme, milovať Ho, odpovedať na Jeho lásku, a takto spolu s Ním- toto je kľúčovo dôležité- spolu s Ním milovať našich blízkych. Spolu s ním konať dobro- On v nás a my v ňom! Ináč to bude pre nás nekonečná drina, a nebudeme vládnuť, ťažké, až neúnosné bremeno. Požiadavky dobrého života bez Ducha Svätého v nás sú neúnosné... nech On žije v nás! Tak, ako po tom túži!

II.

Na konci prvej časti nášho stretnutia som vás pozývala zostať pred Pánom, otvoriť sa Mu, poprosiť nebeského Otca o dar Svätého Ducha. Okrem toho, že Duch Svätý k nám prichádza ako On sám chce- spomeňte si na to, čo hovoril Pán Ježiš Nikodémovi- že vietor veje, kam chce, v našom živote sú aj ďalšie špeciálne chvíle, kedy k nám prichádza Duch Svätý- je to také akoby špeciálne pozvanie Boha Otca prijať Jeho Ducha, a teda- aj Jeho samotného.

Už som trochu spomenula, že úplne osobitným momentom je krst, ktorý sme prijali a ktorý nám- ako učí Cirkev- vtláčil do srdca nezmazateľnú pečať Svätého Ducha. Keby som sa vás teraz opýtala, kedy ešte dostávame Ducha Svätého, možno by vám napadla sviatosť birmovania, ktorá je takým Jeho osobitným vyliatím na človeka. Naša blahoslavená Matka Celesta však hovorí ešte o ďalších príchodoch Ducha Svätého ku každému človeku. Ešte mimoriadne vzácnym okamihom, kedy na nás zostupuje Duch Svätý je vtedy, keď prichádzame na sviatosť zmierenia. Keď v Božej prítomnosti pred kňazom vyznáme svoje hriechy a dostávame rozhrešenie, vtedy na nás Boh Otec vylieva svojho Ducha Svätého. Nevie, či ste si to už niekedy uvedomili. Ja som veľmi vďačná svojmu spovedníkovi, že on vždy slová rozhrešenia hovorí nahlas. Mnohokrát sa to totiž robieva počas toho, ako kajúcnik hovorí slová ľútosť, takže ho častokrát nepočuje. Ale sviatosťné rozhrešenie, ktoré kňaz udeľuje pri rozhrešení, znie takto: *“Milosrdný nebeský Otec, ktorý smrťou a zmŕtvychvstaním svojho Syna zmieril svet so sebou a zoslal Ducha Svätého na odpustenie hriechov, nech ti službou Cirkvi udeľí odpustenie a pokoj. A ja ťa rozhrešujem od tvojich hriechov v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.”*

Táto druhá časť nášho stretnutia bude už len taká kratučká- aspoň mám taký zámer, aby bola- a chcela by som vám v nej povedať, ako blahoslavená Matka Celesta opisuje, ako nám nebeský Otec dáva dar Ducha Svätého. Je to veľmi krásne a nechcela som to ominúť. Už sme si spomínali, že Boh Otec nám vrúcne túži dať svojho Ducha, aby nás zapojil do kolobehu lásky, ktorý plynie v Srdci Najsvätejšej Trojice.

Duch Svätý je- môžeme to tak povedať- svadobným darom Boha, darom lásky. Sv. Pavol píše, že Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali a ktorý prebýva v nás. Matka Celesta opisuje toto darovanie Ducha Svätého, ako BOZK od BOHA. Hovorili sme si, že Otec vybehol v ústrety márnотratnému synovi, vyobjímal ho a vybozkával. Už sme si povedali o tom, ako nám Boh Otec cez Matku Celestu hovorí, že nás túži objasť; teraz si povieme niekoľko slov o Božom bozku.

Matka Celesta na mnohých miestach opisuje, že Boh Otec nám dáva dar Ducha Svätého a opisuje to pomocou slov: "vdýchnutie". Vzájomná láska medzi dvoma osobami, a bozk ako prejav tejto lásky, sa v starovekej literatúre často vyjadroval obrazom vzájomnej výmeny dychu. Čiže keď chcel niekto povedať, že dotyční dvaja zamilovaní sa pobožkali, opísal to obrazom výmeny dychu. Existuje taký staroveký apokryfný spis, ktorý hovorí o manželstve Jozefa egyptského s Asnet. V tomto príbehu je jedna scéna, ktorá opisuje ich svadbu. A keď autor spisu chce povedať, že sa na znak svojej vzájomnej lásky pobožkali, píše: "*Vrúcne sa objali a dlho sa navzájom sýtli(oživovali) svojim dychom.*"

Toto je skúsenosť a zároveň pozvanie, ktoré nám adresuje blahoslavená Matka Celesta. Ona veľmi často a na mnohých miestach píše o tom, že nám Boh Otec darúva Ducha Svätého skrze svoj dych, skrze vdýchnutie. Opisuje to na mnohých miestach. Ako sme si hovorili v prvej časti, Boh Otec nám vrúcne túži vždy nanovo dať svojho Ducha, aby žil v nás. Boh Otec nám túži vdýchnuť svojho Ducha Svätého, túži nás pobožkať...

Ponúkam vám teraz niekoľko úryvkov, jej vlastnými slovami:

"Boh Otec s potešením vdychuje svoju lásku do duše, ktorá Ti je podobná, Ježišu, pričom ju utrpením a krížom očisťuje od hriechu a obnovuje v nej prvotnú krásu, ktorú do nej vložil pri stvorení." (PM, str.138)

"Ježišu, moja najdrahšia Láska, daruješ človeku vzácne, opojné víno, ktorým je vyliatie Ducha Svätého, čiže vyliatie plnosti Lásky. Je to vzájomná výmena dychu. Nejde iba o to, že udržiavaš telesné bytie duše, ktoré závisí iba od Teba. Ale ide aj o prúdenie dychu večnej lásky, ktorý cez dušu neprestajne prúdi. Je to výdych, ktorým Otec plodí Slovo a ktorým Slovo a Otec plodia Ducha Svätého. Duch Svätý, tento stravujúci Oheň, vytvára príjemnú vôňu, ktorá podobne ako víno dušu rozveseľuje, posilňuje, obnovuje jej schopnosť milovať a premieňa ju." (PM, str.156)

"Božský Ženich, keď si visel na kríži a vykonal si všetko, čo Ti Otec prikázal, v dokonalom súhlase s Božou vôľou skláňaš hlavu a odovzdávaš svojho ducha do Otcovho lona. (...) A duša človeka skrze Teba dostáva Ducha života, Ducha Svätého, Dych lásky z lona Otca. V Božom Synovi, ukrižovanom Človeku-Bohu, zakúša cirkuláciu(kolobeh) večnej Lásky, ktorú vdychuje a vydychuje." (PM, str.146-147)

"Jasne chápem, že môj vlastný dych je účasťou na Božom dýchaní..."

"Môj Duch tvorí dobro vo všetkom, čo je stvorené a tým väčšmi v duši, ktorá je Jeho trónom. Keď Duch vdychuje do duše, hýbe ňou, pôsobí v nej a vedie ju, nevstúpi do nej žiaden omyl. Jeho dielom je svetlo rozumu, vrúcnosť vôle a ovocie dobrých skutkov. On pobáda dušu a ona beží konať dobro." (Autobiografia, str.128)

“Daj, aby som sa znovu narodila z Ducha Svätého! Daj, aby vo mne zomrel starý Adam a zrod’ ma svojou milosťou k novému, Božiemu životu. Nech Tvoj Svätý Duch vdýchne do mňa dych života a milosti... ved’ Duch Svätý je ten, v ktorom žijeme, hýbeme sa a sme. ” (PM, str.136)

“Ježiš, vtelené Slovo, milostným dychom odovzdáva plnosť svojho Ducha. ” (AM, str.48)

„ Vrúčne som zatúžil dať svetu môjho Ducha a obdarit’ ním moje rozumné stvorenia, aby som žil s nimi a v nich až do konca sveta. S nesmiernou láskou som im daroval môjho jednorodeného Syna a skrze neho som ich naplnil mojím božským Duchom Tešiteľom, aby som ich zbožštil v živote, spravodlivosti a pravde, a aby som ich všetkých mohol objat’ v mojom zaľúbení, v ňom - Slove - Synovi lásky. Skrze neho im bola daná každá milosť, spravodlivosť a pravda. Skrze neho im bol daný večný život. Svet vznikol skrze moje božské Slovo a skrze neho všetko žije: v ňom majú život všetky stvorené veci a ono je ich podstatou a životom a všetky v ňom žijú životom lásky a zaľúbenia; skrze neho vo mne samom.(...) On bude vodcom vašich duší, on vám vyprosí a vdýchne do vás Ducha Tešiteľ’a, ktorý vás osvieti a naplní svojimi darmi a čnosťami... “ (Z Plánu večného Otca)

Milovaní, prišli sme na koniec dnešného stretnutia. Opäť vás teraz pozývam zostať s Pánom... Matka Celesta každého z nás pozýva dovoliť Bohu Otcovi, dovoliť Ježišovi, aby nás pobozkal, aby každému z nás vdýchol svojho Ducha Svätého. Príďte pod kríž, zotrvaťte pri ňom, proste o tento Dar, nechajte Ježiša, aby Ho On sám vyprosil pre nás od svojho Otca.

Na koniec vás nechávam zo slovom, s úryvkom Evanjelia; kiež toto živé a účinné Slovo pôsobí v srdci každého z vás!

“Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: “Pokoj vám!” Ako to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli Pána. A znova im povedal: “Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.” Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: “Prijmite Ducha Svätého...” ” (Jn 20, 19-22)